

MICHAELA
IZSAKOVA

STRETNEME
SA V PEKLE

MARENČIN PT

STRETNEME SA V PEKLE

Michaela Izsáková

STRETNEME
SA V PEKLE

MARENČIN PT

Drahý čitateľ,

táto kniha je venovaná Tebe.

Je venovaná Tvojim myšlienkam.

Prajem Ti príjemné čítanie.

Dúfam, že v živote napriek hmle uvidíš smer.

Za pomoc ďakujem tatinovi, Dankovi a Kyke.

*Osobná vďaka patrí pani Helene Koštekovej, Jommovi
a celému vydavateľstvu Marenčin PT.*

Pre všetkých mojich milovaných

*(Dávidko, Deny s krstnou, Vandička, Jakubovia, Filip,
Inka a Lenka).*

Pre Zuzanu a Benjamína.

Miška

© Ivana Klein, 2013

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2013

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Jazyková úprava

Sadzba Albert Marenčin nml.

Cover ©

XXX. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-173-7

*„Od života dostávame tolko úderov!
Trápiť sa nad každým jedným je zbytočné.
Človek má žiť. Nie utiecť pred životom. Ak
príde bolesť, skúste neutekať. Nastavte jej
tvár a celé telo, nech vás pohltí. To však
neznamená, že utiecť nie je riešenie.“*

„Volám sa Ema. Mám tridsaťdeväť rokov. Som vysokoškolsky vzdelaná odborníčka, vyštudovaná psychologička. Po čase som si otvorila vlastnú ambulanciu. Keď subjekt začne rozmýšľať,

analyzovať svoje pocity, som tu. Môžete sa mi vyrozprávať, budem vás počúvať. Dokážem vám pomôcť, poradiť. Nemusíte byť na všetko sám. Emócie sú psychologické procesy. Dlhodobé pôsobenie určitej emócie môže viesť k zmenám správania sa jedinca.

Mala som šancu pozorovať manželský pár, na ktorý pôsobili jedny zo základných emócií: strach, očakávanie, smútok, hnev. V tomto presnom poradí. Dané emócie nevyvolali zmenu ich správania sa. Naopak, boli to stále tí istí ľudia. K istému jedincovi pociťovali odpor a opovrhnutie. Napriek tomu sa zachovali nad moje očakávania. Ako lekárka som im nemohla pomôcť. Oni poznali riešenie svojho problému. Ja som ich len vypočula. Zvládali bolesť a smútok. Pod vplyvom hnevu sa nestávali slabými, ako by sme mohli očakávať. Smútok im nedodával pocit bezmocnosti. Všetko, čo spravili, bolo s rozvahou, v malej miere ovplyvnené smútkom.

Pochopili, že v živote dosiahli svoj vrchol, ale nič to pre nich neznamenal. Špic vrcholu ich života bol zničený a už sa nedal obnoviť. Zvolili si jedínú možnosť na obnovu. Ukončili komunikáciu medzi organizmom a psychikou.“

Skončila som moju prvú prednášku na vysokej škole. Zaujala som ich. Zhruba osemdesiat hláv mi venovalo svoju pozornosť. Študenti mi začali klásť rôzne otázky. Keby len vedeli, že som porušila jedno zo základných pravidiel. Od tohto prípadu som sa nedokázala odosobniť.

* * *

Alex sa smiala. Po toľkých rokoch ju videl smiať sa. Vyzerala šťastne. Každé ráno hľadal aspoň jeden dôvod na úsmev, aspoň jeden dôvod, aby nesiahol do spodnej zásuvky, kde mal odloženú svoju smrť. Prešli tri roky plné trápenia a depresií. Brali sa ako mladí, blázniví,

a hlavne zaľúbení. On a Alex, dvojica snov. Spoznali sa v škole. Samozrejme, Alex mu po celý čas nevenovala ani jeden pohľad. Ale všetko sa zmenilo. Prežili spolu celú vysokú. A dnes? Majú dom, pre dvoch až príliš veľký, auto a prázdne miesto v kolónke šťastie.

* * *

Roman sa narodil v malej dedinke blízko hlavného mesta. Matka ho opustila, keď mal štyri roky. Odišla za lepším životom na západ, kde si založila novú rodinu. Roman ju nikdy nehľadal. Stratil o ňu záujem vo chvíli, kedy sa rozhodla odísť. Vychovával ho otec spolu so starými rodičmi. Jeho otec nebol zlý, lenže bol až príliš jednoduchý. Ako Roman rástol, potreboval stále viac a viac nových informácií, ktoré mu otec nemohol poskytnúť. Vedel opraviť motor, starať sa o kravy, strihať stromčeky, ale knihy mu nič nehovorili. Spolu s Romanovým

starým otcom pracoval v továrni na výrobu kartónov. Jedine s babičkou sa dokázal normálne porozprávať. Kedysi pracovala na mestskom úrade, takže na ich pomery vedela toho dosť. Na základnej škole nemal problémy. Bol dobrým žiakom. Zbožňoval matematiku a ruskú literatúru. Bez problémov ho prijali na gymnázium. Dedo tým nebol nadšený. Roman mohol predsa zarábať v továrni, a namiesto toho si vysedáva ktovie kde. Samozrejme, peniaze chýbali stále. Naopak, otec s babkou išli puknúť od pýchy, že ich chlapec sa dostal na školu – a úplne sám.

Navštevovať gymnázium bol luxus, na ktorý si Roman musel zarobiť. Líšil sa od svojich spolužiakov. Nebol tak dobre oblečený ako oni, dokonca aj v správaní sa odlišoval. Bol až príliš dobrosrdečný, uzavretý a zvažoval každú korunu. Kým ostatní išli do krčmy na pivo, on utekal domov. Ráno pred školou roznášal noviny, po škole na ja-

zerách vypráždňoval rezne a občas brigádovaval v továrni. V sedemnástich rokoch sa stal nezávislým. Až príliš rýchlo dospel. Chcel vyzeráť dobre, no musel si zarábať. Uvedomoval si, že jediná možnosť vyhrabať sa odtiaľto bola škola.

Keď bol druhák na gymnáziu, prišla Alex. Drobné dievča s obrovskými kučerami a provokatívnym úsmevom. Na ľudí a svoje okolie reagovala chladne. Páčila sa mu, ale nesnažil sa ju ohromiť. Správal sa k nej s rešpektom a tiež si držal odstup. Nemal čas rozptyľovať sa dievčaťom. Aj keď myšlienky mu častejšie odbiehali k Alex, ako k učeniu. Na začiatku tretieho ročníka mu triedna profesorka zverila čerstvú druháčku, ktorú mal pripraviť na súťaž z angličtiny. Postupne sa začali rozprávať. Nie kamarátiť, len rozprávať. Obidvaja sa od ostatných izolovali kvôli svojej minulosti. Niekedy v štvrtom ročníku sa to zlomilo. Prestali sa správať k sebe ako kamaráti a konečne dali voľnosť citom.

Vtedy padol prvý bozk, prvé dotyky a vlastne aj prvý náznak toho, že k sebe niekoho pripustili. Chladná, odmietavá Alex sa po prvý raz otvorila.

Romana prijali na vysokú školu.

„Bude z neho pán architekt,“ začal čoraz častejšie vyhlasovať jeho otec nad pohárikom. V poslednom ročníku na vysokej požiadal Roman Alex o ruku. Mali svadbu a svadobnú cestu, ktorú si mohli dopriať až o rok neskôr. Roman bez problémov dokončil školu. Dostal ponuku v jednej stavebnej firme. Peniaze prestali byť problémom.

* * *

„Boleť nás sprevádza od počiatku života. Matka pokrstí svoje novonarodené dieťa bolesťou. Rodičov celý život prenasleduje strach o dieťa. Horšie je, keď sa nemáte o koho báť. Musíte to akceptovať ako súčasť života,“ odpijem si z kávy.

„Akútna bolesť putuje do mozgu periférnymi nervami, keď sa človek zraní. Nám zabili dcéru. Zranili ma. Ako môžem vypnúť tú bolesť? Súcit už poznáme,“ vyhrkne Alexandra a sklopí zrak.

Teraz je ten okamih, keď si musím dať pozor, čo poviem.

„Myslím, že odpoveď poznáte. Je to však tá ľahšia cesta.“ Roman sa jemne usmial.

„Pani doktorka, ľahšia cesta nie je vždy zlá. Nie je vždy taká ľahká.“

„Roman, ja s vami súhlasím. Potrebujem, aby ste pochopili aj druhú stránku života.“

„My sme ju už pochopili,“ zasmiala sa Alex.

Zaťaté päste a jej tichý smiech zastavuje čas v miestnosti.

„Keby som ju nenechal pri aute samú, mohla ešte žiť. Viete, čo nám povedali? Že to bola nešťastná náhoda. Ten vrah nemal zabiť Lindu. Rozmýšľal som nad každou jednou osobou, ktorú som

kedy stretol. Premietal som si v hlave každý rozhovor, telefonát a stretnutie. Hľadal som spojitosti medzi jej zabitím a možnosťou, že som niekoho musel sakramentsky naštváť. Podozrieval som každého. Potom chytia obyčajnú, bezvýznamnú ľudskú trosku a tupo sa opýtajú, či sme ho už niekedy videli. Pani doktorka, nemá zmysel, aby som ho zabil. Dcéru mi to nevráti a jemu to nechcem uľahčiť. Budeme mať súd. Nech zhnije v base. Možno aj on zažije ten pocit, keď stratíte osobu, pre ktorú dýchate. Nemôžem ho nenávidieť. Je to silnejšie ako nenávisť.“

Hodina prešla a oni odišli. Jednoducho prestali rozprávať a stali sa šedou dvojicou v dave.

Pohľad mi padol na bielu obálku na stole. Celé sedenie som zvažovala, či ju podám Romanovi. Mal by to vedieť, pretože sa ho to bezprostredne dotýka. Obidvaja si toho vytrpeli už dosť. Toto by ich zlomilo. Vybrala som list z obál-

ky a vložila ho do ich spisu. Poslal mi ho ich právnik. Dozvedel sa isté spojitosti medzi vrahom a Romanom. Potreboval vedieť môj názor. Z kabelky som vybrala malú vizitku a mobil. Vyťukala som číslo a čakala na spojenie.

„Dobrý deň. Pri telefóne lekárka Ema Sáková. Volám vám kvôli listu, ktorý ste mi poslali. Dnes sa mi potvrdilo to, čo som vám hovorila na začiatku. Je absolútne neprijateľné, aby sa to dozvedeli. Mohli by konať skratovo.“

* * *

Alex sa narodila v hlavnom meste bohatým podnikateľom. Takisto ako Roman, aj ona bola jedináčik. Celé detstvo mala všetko, len nie lásku rodičov. Učila sa žiť bez nej. Ako šesťročná začala chodiť na tenis. V trinástich rokoch mala jeden z najdôležitejších zápasov. Neustále to pripomínala rodičom, aby nezabudli. V deň zápasu sa neprišli po-

zrieť. Mali pracovné povinnosti a chceli ju naučiť samostatnosti. Alex tresla raketu o zem a viac nehrala. Namiesto toho, aby svojich rodičov nenávidela, snažila sa im nejakým spôsobom priblížiť. Jej mama miluje kone, tak Alex začala každú nedeľu jazdiť.

Otcov život boli maľby. Rád sa pozeral celé hodiny na obrazy, navštevoval rôzne výstavy, dokonca mal doma súkromnú zbierku. V piatok začala Alex navštevovať hodiny maľovania. Bola to strata času v každom smere. Rodičia nejavili záujem. Koní sa bála a stále prekonávala odpor, keď musela ísť čistiť stajne. Maľovanie bolo zaujímavé, dalo by sa povedať, že ju bavilo. Lenže zdalo sa jej byť až príliš obyčajné. Chcela obrazy oživiť, nejakým spôsobom ich preniesť do reality a vdýchnuť im život. Práve nastúpila na gymnázium, keď sa začala venovať sochárstvu. Vo svojej izbe si natiahla obrovský igelit a potajomky začala tvoriť. Spájala dokopy barok, renesanciu

a neoklasicizmus. Milovala modelovanie z hlíny a odliatky zo sadry. Na škole sa okrem Sandry s nikým bližšie neskamarátila. Bola tak zlato popletená a strategická, ako sa aj ona sama cítila. Potom spoznala Romana. Nevtieravo milý, pekný chlapec, ktorý sa jej nikdy nepýtal na rodinu. Nepozeral sa na ňu zvrchu, ako bola zvyknutá. Dovolila mu spriatelíť sa. Keď bol Roman v prvom ročníku na vysokej, Alex usporiadala svoju prvú verejnú výstavu, rodičia jej ju zaplatili. Zrejme cítili, že svoju dcéru si už nezískajú, tak sa jej to snažili peňažne vynahradiť. Ochotne prijala ich peniaze. Snažila sa byť dokonalou dcérou, čo sa jej nepodarilo. Tak nech platia. Výstava mala obrovský úspech. Pár bohatých zberateľov si kúpilo jej sochy, a dokonca dostala objednávku na jednu bustu. O tri roky ju Roman požiadal o ruku. Nemala svadbu, akú si vysnívala, ale predsa bola nádherná. Bol tam Roman a to jej stačilo. Alex sa stala vychytenou sochárkou